

Скарбничка

Дитяча газета

Подарунок від
усієї душі

3

Пригоди шукачів

4

Снігова круговерть

6

Вот так ящерицы!

7

Про пінгвінів

8

Веселый English

9

Юнак, що

наблизив небо

10

Лабіринт

Пройди на дах
будиночка, викори-
стовуючи драбину
та сходи.

Лети вперед!

Картер взглянул на указатель топлива, и у него перехватило дух. По указателю выходило, что бак почти пуст! В машине это всегда неприятно. Но он был не в машине, а летал над бесконечным болотом в одноместном аэроплане.

Он всего лишь хотел повторить те несколько маневров, которым научил его инструктор недель раньше. Но он был настолько поглощен скоростью воздушных потоков и углами кренов, что потерял из виду ориентиры, по которым пилоты могут определить свое местонахождение.

«Где же обратный путь к аэропорту?» — спросил он себя. — Последний раз, когда я его видел, он был прямо передо мной. Теперь же я не вижу ничего, кроме неба надо мной и болота подо мной». Он помоллся: «Господи, пожалуйста, помоги мне».

Пилот открыл глаза и внезапно вспомнил то, что сказал ему его инструктор: «В любых чрезвычайных обстоятельствах, во-первых,

лети. Во-вторых, попытайся вспомнить, что ты делал, когда возникла проблема. В-третьих, не повторяй это действие».

«Хорошо, — сказал Картер самому себе, — самолет под полным моим контролем. Когда я совершал маневры, солнце было за мной... Да! Мне надо развернуться и лететь навстречу солнцу. Это должно привести меня в аэропорт».

И действительно, примерно через десять минут показалась знакомая долина, и скоро посадочная полоса побежала под крыльями самолета.

Великолепный совет, не так ли? Если ты окажешься в смятении, то, во-первых, не теряйся, во-вторых, пересмотри то, что ты делал в то время, когда оказался в таком состоянии, в-третьих, не повторяй прежних действий.

Это помогает пилотам. И не только пилотам...

А главное — помолись!

Вы дороже

2

Кмітлива
білка

5

Пуговиця

11

ВЫ ДОРОЖЕ

Маша и Юля смотрели через окно на красивый медленный снегопад. Снежинки так красиво кружились в воздухе, что девочкам очень-очень захотелось выбежать на улицу и подставить свои ладошки в рукавичках, чтобы снежинки, опустившись на них, могли, словно кружево, украсить их. Но, к сожалению, сестрички еще не совсем выздоровели, и на улицу мама их не выпускала.

— Ой, посмотри, какие птички милые, Юля, — обратила внимание своей сестрички Маша. — Какие у них красивые красные животики, как будто яблочки на деревьях.

— Это снегири! — обрадовалась Маша. — Давно они у нас во дворе не появлялись. Посмотри, как много их прилетело. Вон еще и на том дереве, и на следующем! До чего же замечательная картина: деревья белые-белые от снега, а на их ветках сидят красногрудые снегири!

В комнату вошла мама и тоже стала с девочками вместе любоваться пейзажем за окном.

— До чего же красивый наряд у этих маленьких птичек! И они напоминают нам о том, что Господь нас очень любит! — сказала мама, не отрывая глаз от прекрасного зимнего пейзажа.

— Почему, мамочка? — спросили девочки одновременно.

— Потому что если об этих маленьких созданиях Иисус так заботится, одевает их в такой прекрасный наряд, то насколько больше Он любит нас! Ведь Он Сам сказал: «Вы лучше многих малых птиц!» К тому же мы можем поучиться у птичек радоваться при любых обстоятельствах. Посмотрите: на улице зима, холодно, все покрыто снегом, трудно с

питанием птичкам, а они все равно весело насвистывают свою песенку. Почему бы и нам с вами не спеть вместе песенку, прославляющую Бога?

И мама предложила девочкам спеть веселую песенку, которую она сама выучила еще в детстве. Девочки с удовольствием спели ее вместе с мамой. И им даже показалось, что снегири за окном стали громче петь. Наверное, птички услышали песенку, которую они спели, и стали подпевать им.

— Мама, давай еще раз споем, ты видишь — снегирям понравилось, — предложила Юля. И радостная песенка снова зазвучала в их комнате.

Вот слова этой песенки. Может быть, и вы, ребята, слышали такую?

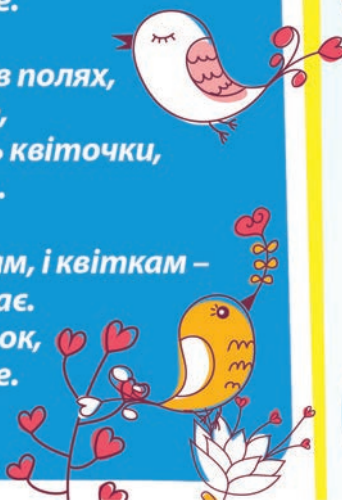

**Пташок маленьких любит Бог,
Ім їжу всім дає:
Якщо Він любить пташечок,
То любить і мене.**

**Приспів:
Так, любить Він, так, любить Він,
Я знаю: любить Він.
Маленьких діток любить Бог,
Він любить і мене.**

**Бог любить лілії в полях,
Де річенька тече,
Якщо Він любить квіточки,
То любить і мене.**

**Господь і пташкам, і квіткам —
Всьому життя дає.
Не забуває діточок,
Він любить і мене.**

**Мне нравится очень соседский щенок!
Вчера он мне справиться с ленью помог.
Мне лень было снова тарелку помыть,
И пыль протереть, и уроки учить.**

**А мама сказала: «Гулять не пойдешь».
Я даже ответить успел: «Ну и что ж!»
Но тут же взглянул за окно, где щенка
Увидел веселого издалека.**

**И тут же — поверите? — лень вся ушла!
Я тут же на кухне убрал со стола,
И сделал уроки, посуду помыл,
И даже свой стол протереть не забыл.**

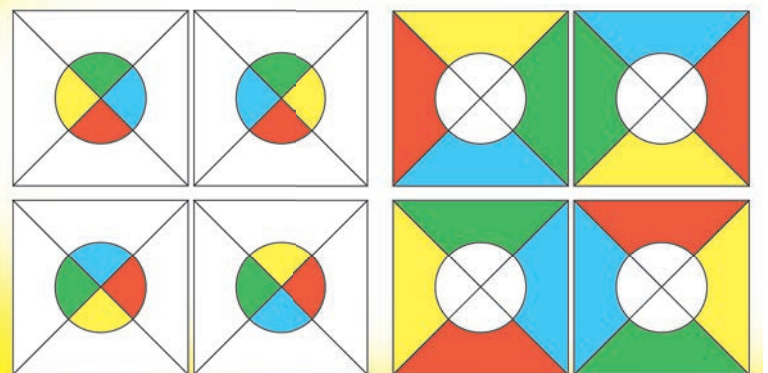
**Зато как же здорово было играть
С веселым щенком вместе
с другом опять,
Я так благодарен, что этот щенок
Мне справиться с ленью
сегодня помог!**

Ребусы

**Поміркуй та знайди частинки квадратів,
які відповідають одна одній.**

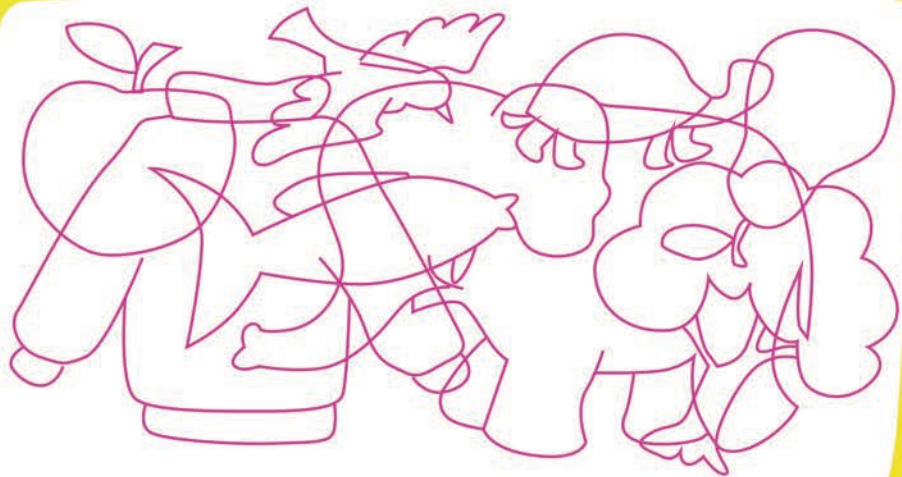

**Полічи всі кульки з однаковими
сніжинками.**

Л. Скрипник

Подарунок від усієї душі

Назови все предметы, спрятанные на картинке. Раскрась фигуры.

Хованки

Знайди всіх зайчиків та порахуй їх.

Розмалюй

Учитель розповів дітям про те, що в їхньому місті є маленькі дівчатка і хлопчики, у яких немає батьків. Ці діти живуть в інтернаті, у них все однакове: ліжка, стільці, курточки та шапочки. У них немає нічого свого, усе спільне, особливого іграшки. А, мабуть, кожному з них хочеться мати якусь власну річ.

— Діти, передивіться вдома свої іграшки, ігри, книжки і давайте відвеземо це в інтернат, — запропонувала вчителька.

Звичайно, деяким не сподобалася ця пропозиція.

— Чому я повинен віддати свого улюбленого зайця, з яким так приємно спати, обійнявшись? — подумав Ярослав.

Увечері він розповів мамі про те, що запропонувала вчителька. Мама хлопчика знала, що син росте трохи жадібним, і це її засмучувало. Тому що сусідський хлопчик Стасик, син її подруги, ще зі шкільної лави був дуже добрим, скромним, хоч сім'я Стасика була менш матеріально забезпечена.

Наступного дня хлопчики домовилися відібрати зі своїх скарбів те, що понесуть в інтернат. Спочатку перебрали іграшки Стасика. Він без вагань відкладав найкраще: і плюшевого песика в бейсбольній кепочці, і кумедну мавпочку, і величезного зеленого крокодила, і конструктор. У Ярослава навіть очі розширилися від здивування. Він не розумів, як можна розлучитися з таким багатством.

Надійшла черга Ярослава.

Він перекладав іграшки з місця на місце і все ніяк не міг вирішити віддати хоч що — небудь.

Мама Ярослава, побачивши його вагання та муки, раптом згадала, як її батько, який народився в перший рік війни, ріс, не знаючи, що таке

справжня іграшка. Біля їхньої хати було приміщення сільської школи, де розташувався шпиталь. Малюк часто підходив до поранених, які виходили погрітися на сонечко.

Один із поранених, з пухнастими вусами і світлими кучерями, щось майстрував, старанно вистругуючи ножом маленькі дошки. Хлопчик не міг відірвати очей від його спритних рук. Ось з'явилася фігурка людини з молотком у руках, потім така ж друга, тільки у дзеркальному відображенні. Між фігурками виріс неначебто пеньок. Раптом ці фігурки по черзі стали бити молоточками по пеньку. Поранений, усміхаючись, простяг дитині іграшку. Малюк не розлучався з дерев'яними ковалями ні вдень, ні вночі. Справжня іграшка! Такої не було ні в кого.

Але одного разу в сім'ю їхніх родичів постукало лихо: принесли «похоронку». Гірко плакала тітка Оріся, а її маленька донька дивилася на всіх зляканими очима і несміливо притискала до колін ридаючої матері.

У малюка, її двоюрідного братика, стислося серденько, хоч він до пуття нічого не зрозумів. Хлопчик побіг додому, схопив своїх ковалів і приніс сестричці. Дівчинка подивилася на це диво... усміхнулася.

— Ось така історія з минулого... Мій батько віддав найдорожче, що в нього було. Це був подарунок від усієї душі, — сказала мама Ярослава, розповідаючи про свого батька.

Ярослав уважно вислухав розповідь мами і побіг до своєї спальні. Через хвилину він виніс великого пухнастого зайця, з яким так любив спати, і сказав:

— Я від усієї душі віддаю найдорожче, що в мене є.

Усі, хто був у кімнаті, усміхнулися, а мама міцно-міцно обійняла синочка.

Рисуем и считаем

Задание 1

Раскрась и посчитай:
Сколько на картинке шапок? ____
Сколько шарфов? ____
Сколько варежек? ____
Сколько пуговиц? ____

Задание 4

4

Пройди
математический
лабиринт.

1	2	3	6	7
20	19	4	5	8
17	18	13	12	9
16	15	14	11	10

Задание 5

5

Дорисуй коту
глаза, нос и рот.

Задание 2

2

Посчитай,
сколько
птиц и мышат.
Раскрась
птиц
желтым
цветом,
а мышат –
серым.

Задание 3

3

Разгадай кроссворд.
Напиши цифры от 1 до 8.
Какой цифры не хватает?

В	О	С	Е	М	Ь

Задание 6

6

Раскрась девочек.
Подумай: чем отличаются
их наряды?

Алла Кровоносова

Кмітлива білка

На краю старого лісу жила звичайна білка. Звали її Рудка. Вона ще навесні оселилася в дуплі старого дуба. Білка виховувала трьох малят – доньку і синів-близнюків. Мамі білці потрібно було знаходити поживу для своїх малюків. Щоранку вона опинялася на землі в пошуках горішків, шишок, жолудів. Ще з осені вона приготувала припаси для своєї родини.

Білка – мама часто забувала місце, де ховала поживу.

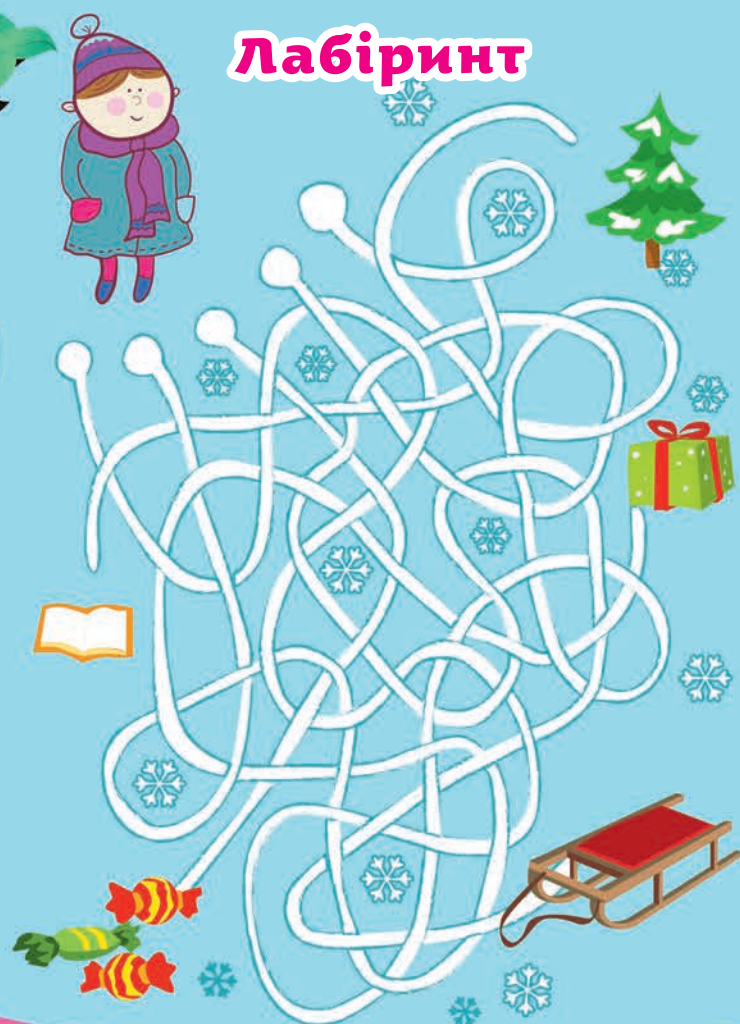
Одного разу стара куниця вистежила, як Рудка залишає своїх малят і вирушає на пошуки поживи. Куниця вирішила завдати шкоди родині і мамі білці. Вона прибігла до дерева, в якому так добре і затишно вже кілька місяців із дітками разом жила Рудка, і вже хотіла потрапити до дупла. Саме в цей час до дуба підійшло двоє дітей – дівчинка і хлопчик. Малюк збирав торішні листя, а дівчинка співала приємну пісеньку. Вони сполохали хижаків. Тим часом білка поспішала додому. Наближаючись до свого дуба, вона відчула запах куниці і побачила двох дітей. Рудка швидко все зрозуміла: потрібно змінювати житло. Білка добре знала, що такі хижаки, як ця досвідчена куниця, обов'язково повернуться. Білочка пригадала, як колись її бабуся-мудра руда білка – радила їй у разі небезпеки оселитися в міському парку. Звичайно, там дуже гамірно і неспокійно. Але постійне перебу-

вання біля людей дає їй можливість пережити зиму досить легко. Слава Господу, що в скрутну хвилину, саме навесні, коли запаси їжі вичерпуються, на допомогу приходять добрі люди. Вони підгодовують зголоднілих звірят усілякими горішками.

Отже, часу гаяти не можна, тому що куниця може повернутися щомиті. Рудка забрала усіх трьох малюків до нової оселі. Як добре, що бабуся розповіла їй про це місце. Не відразу родина Рудки звикла до галасу малечі і гомону людей поважного віку. Відвідувачі парку дізналися про нових мешканців, тому з радістю почали їх пригощати своїми гостинцями. Спочатку білка побоювалася підходити близько до людей, але поступово звикала. Так завдяки небайдужості і щедрості людей родина білки важкі місяці ранньої весни пережила досить легко.

А одного разу до білчиного дерева підійшли діти, які взимку своєю присутністю сполохали хижу куницю. Мама білка сміливо підбігла до цих добрих діток і з вдячністю пригостила їх волоським горішком із хлопчикових рук. Дорогі діти, не забувайте в холодні місяці підгодовувати звірят і пташечок насінням та іншою поживою. Вони віддячать вам приємним співом і своєю довірою. Це і є прекрасна нагорода для кожної доброї людини.

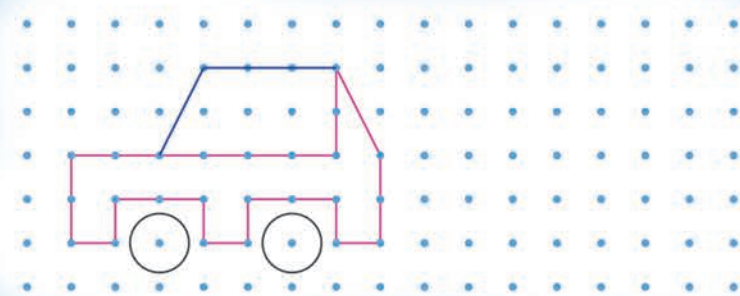
Лабіринт

			3	1	2
			1	2	3
			2		1

В першій таблиці раскрась в нужный цвет нераскрашенный квадрат. Во второй таблице допиши нужную цифру. Объясни свое решение.

Нарисуй по точкам.

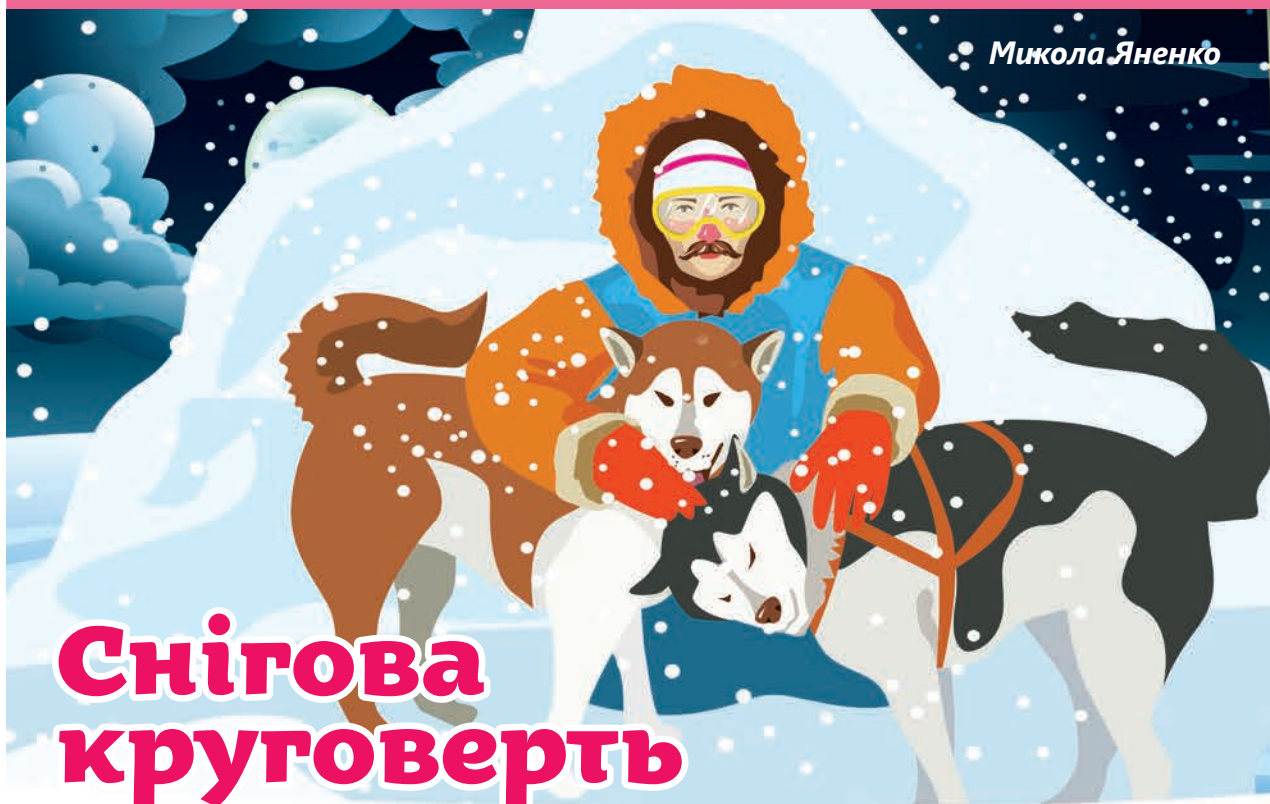
Найди отличия

Домалюй орнаменти на шарфику та розмалюй.

Микола Яненко

Снігова круговерть

Буревій зірвався з неба. Усе навкруги обволокла снігова круговерть. Трапилося це серед дня, але взимку на Півночі настає полярна ніч: і вдень, і вночі темрява. Собак перед собою Петро Олександрович не бачив. Сніжинки засліплювали очі, мороз крізь хутряний одяг діймав тіло.

Шукати порятунку вирішив у хатинці. Туди й повернув. Але долати відстань ставало все важче. Собаки провалювалися у снігові перемети, дихали надривно. Невдовзі призупинилися, вже не реагували на окрики. Петро Олександрович влаштував перепочинок.

Розмістилися під дашком кучугури. Собаки щільно пригорнулися до господаря, захищаючи себе та його від дошкульного вітру. Сніг м'якою ковдрою обгортав усюди. Він не давав змоги рухатися, проте холод поступався. Собаки протяжно позіхали, їхні тіла перестали сіпатися. А вітер продовжував стугоніти.

Петро Олександрович вирішив зачекати, доки випогодиться. Нехай собаки відпочинуть...

Перед обличчям з'явилася біла пелена. Вітер долітав, ніби віддалік. Згодом звук став приглушеним. З тіла виходили зашпори, снігова ковдра злегка тиснула, присипляла чоловіка та його собак.

...Петро Олександрович прокинувся від тягаря. Спробував відгорнути сніг, та не вдалося. Лиш очі заповирило. Добре постаралася хурделиця.

— Встати! — скомандував Петро Олександрович.

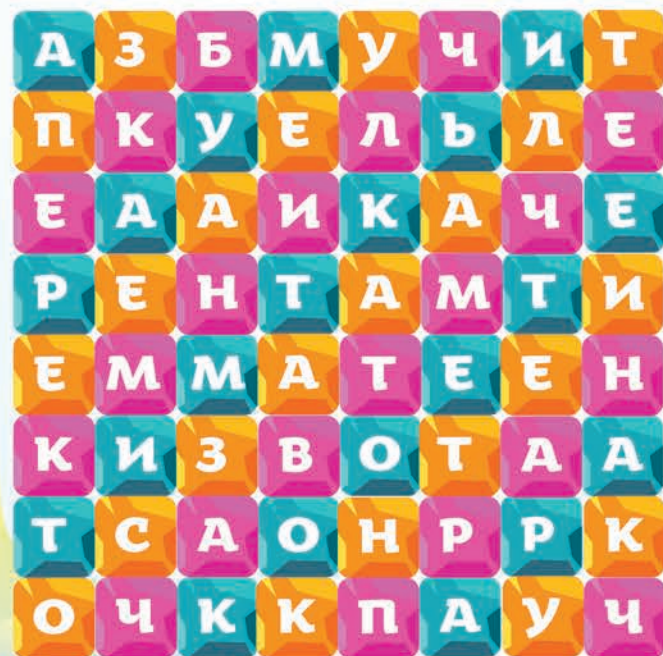
Силкувався і сам підвестися, проте не зміг. Лише коли собаки зі злісним скавучанням розпушили сніг, вигрібся нагору. Добре, що поруч чотириногі друзі.

Небо розквітло зорями. Вони сягали обрію. Синьо іскрився сніг, місяць могутнім прожектором освітлював покритий застругами острів, вабив у дологу. Ні, не варто сьогодні добиратися до хатинки.

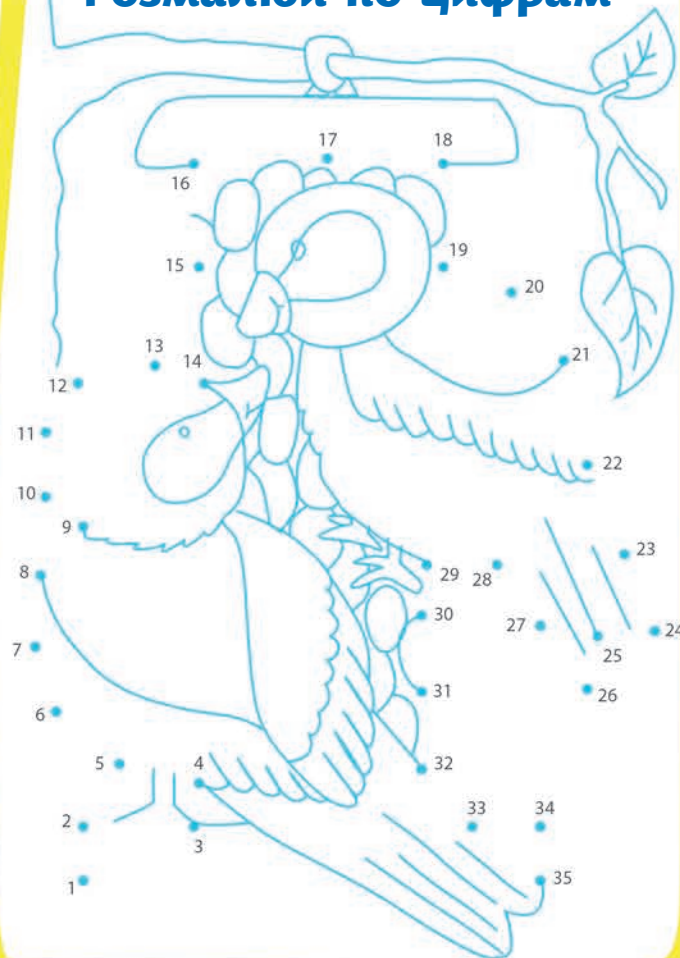
Петро Олександрович довго дивився на зорі. Собаки горнулися до господаревих ніг, чекали нової команди...

Разгадай

Школьные слова

Розмалюй по цифрам

Борьба со своим «Я»

Много лет назад по одной из улиц Нью-Йорка медленно шла пожилая христианка. В ее руках была корзина с яблоками. Проходивший мимо наглый матрос грубо толкнул старушку и опрокинул корзину. Потом он рассмеялся, глядя, как женщина молча собирает рассыпавшиеся яблоки. Она внимательно и даже с жалостью оглядела моряка и тихо прошептала: «Да простит тебя Бог, как прощаю я». Эти слова поразили парня. Он тотчас умолк. В нем началась духовная борьба. Тихий голос внутри говорил: «Постыдись самого себя!» Но его черное сердце отвечало: «Я просто

немного повеселился» Тихий голос продолжал: «Извинись сейчас же. Ну же!» Он даже покраснел. «Давай! Чего ждешь?»

Его голос срывался, но в конце концов он смог пролепетать: «Простите меня, добрая женщина, благослови вас Бог! Я больше никогда так не поступлю», — и он положил в ее ладонь немного денег. Оба они — и матрос, и женщина — были счастливы!

Разумеется, просить прощения не легко. Но нелегко и прощать. Но Бог нас любит и прощает... А мы прощаем обидчиков?

Зимова сім'я

Допоможи мамі знайти всіх своїх дітей.
Полічи однакових та запиши відповідь у кружечках.

Чарльз С. Кейс

Вот так ящерицы!

Ящерицы обладают множеством механизмов защиты от врагов. Один из них – это способность отбрасывать хвост (автотомия), который в некоторых случаях шевелится, отвлекая врага и позволяя ящерице скрыться. Не знаю, больно ли ящерице, которая теряет хвост, но похоже, что нет.

Желтопузик – яркий пример такого типа защиты. Он похож на змею, но это ящерица. У него нет лапок для ходьбы, и он, как змея, ползает на брюхе. Единственная разница между обычной змеей и желтопузиком заключается в том, что хвост его вдвое длиннее, чем туловище. В момент опасности он отбрасывает часть хвоста. Хвост отрастет заново, но он будет уже короче, чем прежде. При отбрасывании хвост может биться еще

три – четыре минуты. Это зачастую отвлекает врага и дает желтопузику время, чтобы скрыться.

У ящериц есть разные методы защиты. Например, **жабовидная** ящерица выпускает из глаз струю крови на расстояние до 90 см. Другие ящерицы могут менять цвет. Некоторые напускают на себя важный вид, который отпугивает хищников, это их метод защиты. **Австралийская** ящерица плащевая может встать, подобно лягушке, и вокруг своей шеи надуть кожу, которая становится похожа на зонтик позади головы. Она широко открывает рот и шипит. Это позволяет ей выглядеть намного опаснее, чем она есть на самом деле, поэтому большинство хищников оставляет ее в покое.

Найди Відмінності

Простой фруктовый салат

Дорогие ребята, мы с вами приготовим оригинальный, но в то же время простой салатик.

Думаю, вы останетесь довольны таким салатом и с удовольствием съедите вместе со своими друзьями.

Он вкусный и полезный.

Продукты:

- Банан - 1 шт.
- Мандарин - 1-2 шт.
- Киви - 1-2 шт.

Из этого незамысловатого набора продуктов мы будем делать фруктовый салат, напоминающий своим видом самую настоящую тропическую пальму.

Как приготовить фруктовый салат:

- 1 Банан очистить от кожуры и разрезать ножом пополам вдоль. Выложить на тарелку так, чтобы были похожи на стволы пальм.
- 2 Мандарин очистить, разделить на дольки и выложить их внизу тарелки.
- 3 Киви нарезать дольками, очистить от кожуры и выложить из них листву «пальм».
- 4 Фруктовый салат готов.

Приятного аппетита!

Господарочка

Чарльз С. Кейс

Як сплять риби?

Кроссворд

Реши кроссворд,
отгадав всех
обитателей моря.

Знайди двох
однакових рибок
на сторінці.

Ні ковдр, ані подушок у риб, звичайно, немає. А спати все ж таки хочеться: і риб'ячому мозкові, і м'язам потрібен повноцінний відпочинок. Річковим риbam спати більш-менш зручно: на ніч вони можуть і в пісок заритися, і заховатися в мулі. А от риbam, які живуть у морі, – гірше: до дна не допірнеш, скільки не старайся. І вони, ледь роздувши або стиснувши пухир, урівноважують себе у воді і засинають у найдивовижніших позах: догори животом, донизу головою...

Восени і взимку життя прісноводних риб різко змінюється. Коли вода в річці або в озері охолоджується до семи градусів, риби збираються

в спальнях – зимувальних ямах. Скупчившись, вони окутують себе слизом, щоб захиститися від мікробів, і впадають у тривалий сон. А деякі риби взимку можуть взагалі спати, вмерзнувши в лід. Так спить знаменита чорна риба даллія.

Дехто подумає, що в даллїї доля складна. Однак знали б про таку можливість акул. Вони могли б даллїї позаздрити. Вважають, нібито акул усе життя мучить безсоння. У них немає плавального пухиря, який підтримує на плаву інших риб, навіть якщо вони не ворухать плавниками. Ось і доводиться міряти океан, не знаючи відпочинку ні вдень, ні вночі.

Про пінгвінів

Більша частина з 18 видів пінгвінів живе в Антарктиді. Але пінгвіни зустрічаються і в тепліших краях. Кілька видів живе в районі Нової Зеландії, один – у тропіках біля Галапагоських островів, а один – біля берегів Південної Африки. У північній півкулі пінгвіни не водяться. Найменший серед пінгвінів – це малий пінгвін, котрий завдовжки всього 40 см. Він живе у водах, які омивають береги Нової Зеландії і Тасманії.

Імператорські пінгвіни найбільші у світі, живуть в Антарктиді. Зріст такого пінгвіна досягає 95 см. Як і всі пінгвіни, він не вміє літати, але чудово плаває і пірнає. Більшу частину життя проводить у воді, харчуючись рибою та кальмарами. Однак виходить на сушу для продовження

роду. Самка відкладає яйце, і самець гріє його в лапах. Самка повертається в море, а самець протягом 60 днів висиджує його. Він не може покинути яйце, навіть якщо зголодніє. І тільки коли вилупиться пташеня, самка повертається, щоб доглядати його і відпустити зголодного татуса на пошуки їжі.

В імператорського пінгвіна водонепроникне пір'я і товстий шар підшкірного жиру, який захищає його від антарктичного холоду. Пінгвіни плавають зі швидкістю 10 км за годину, але короткі відстані долають і швидше. Пірнаючи, вони можуть пробути під водою 2 хвилини і навіть більше. Вважається, що імператорським пінгвінам вдається перебувати під водою понад 18 хвилин.

Веселый English

Жизнь собаки Dog's life

Task 1

Раскрась картинку. Запомни слова и придумай историю о собаке на английском языке. Запиши свою историю.

doghouse
[догхаус]
будка

dog [дог]
собака

bone [боун]
кость

plate [плэйт] тарелка

Task 2

Прочитай историю о собаке. Вместо картинок напиши слова на английском языке.

A dog lives in a . It is very big and

cozy.

likes its

Sometimes

comes to its

and finds there

likes to eat

. Then

comes into its

and sleeps there.

Task 3

Разгадай кроссворд.

Task 4

Раскрась по цифрам.

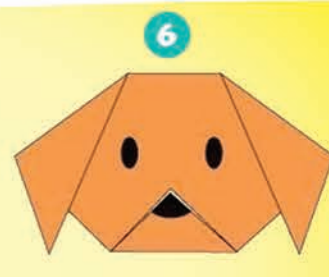
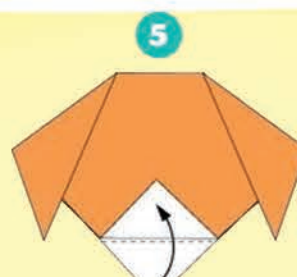
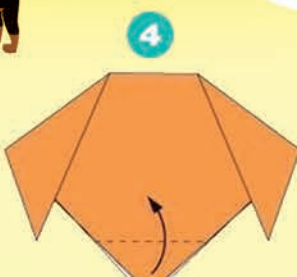
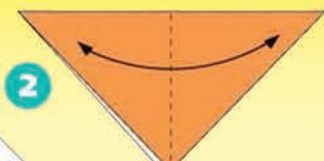
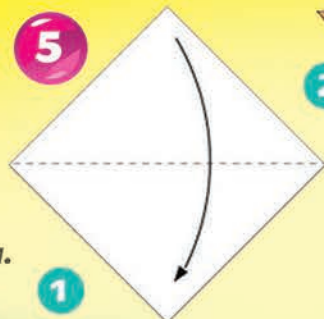
1 – orange
2 – brown

3 – yellow
4 – green

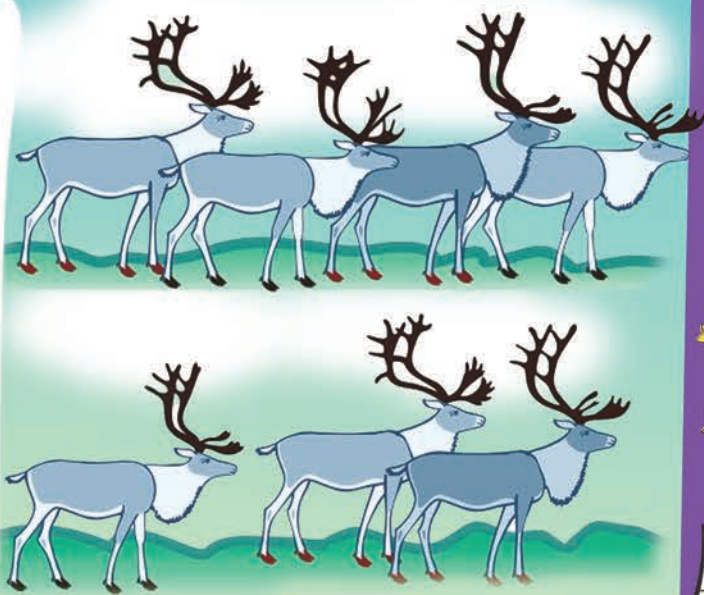
5 – blue
6 – red

Task 5

Сделай собаку из бумаги.

Посмотри внимательно и найди двух одинаковых оленей в стаде.

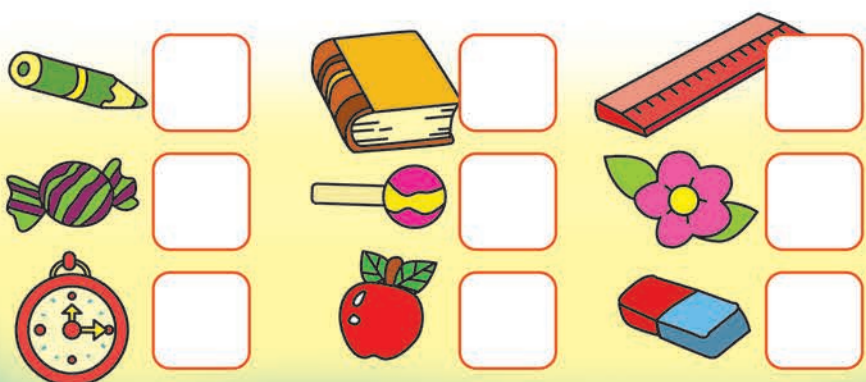
Логіка

Найди две одинаковых лейки.

Интересная математика

Раскрась части изображения. Сосчитай все предметы, которые изображены возле клеточек, и запиши их количество.

Артур Максвелл

Усе це почалося в одній із церков Італії. Забувши про музику і молитву, юнак не міг відірвати очей від люстри, що гойдалася. Хтось тільки-но запалив її і залишив вільно гойдатися на ланцюгу. У той час, коли люстра гойдалася, Галілео помітив, що, на перший погляд, люстрі потрібен однаковий час, щоб зробити велику і малу дугу.

Не маючи годинника, він виміряв час за допомогою власного пульсу і виявив, що має рацію. Це була нова ідея. Він завжди вважав, що для подолання більшої відстані маятник потребує більше часу.

Повернувшись того дня із церкви, він спорудив власний маятник, запустив його і переконався, що той діє таким самим чином. Потім він зробив декілька маятників різної довжини та ваги і підвісив їх до балок стелі та гілок дерев, через що його рідні подумали, що він втратив розум... Але юнак довів правильність своїх припущень. Це допомогло йому зробити багато інших відкриттів.

У той час у школах навчали, що якщо скинути з висоти два вантажі, то важчий з них досягне землі першим. Галілео поставив це питання під сумнів. Він провів дослідження, скидаючи різні за вагою вантажі з однакової висоти, і виявив, що це твердження було помилковим. Усі вантажі, що скидалися одночасно, досягали землі також

одночасно. Проте ніхто не хотів йому вірити.

Одного разу він переконав гурт викладачів університету піднятися разом із ним на верхівку відомої башти у місті Піза. Звідти він одночасно скинув два вантажі – п'ятикілограмовий і півкілограмовий. Обидва вантажі досягли землі одночасно. Викладачі були здивовані, але віддали перевагу вірити книгам, а не своїм очам.

У 1609 році Галілео зробив велике відкриття. Того року до нього дійшли чутки, нібито якийсь помічник датського оптика помітив: якщо помістити дві лінзи на відстані півметра одна від одної, крізь них все виглядає більшим. Галілео вирішив переконаватися, чи це так. Він помістив дві лінзи на відстані півметра одна від одної і отримав подібний результат. Потім він узяв більш сильні лінзи, поєднав їх разом і винайшов таким чином перший телескоп.

Вістка про його відкриття поширилася дуже швидко, але багато людей сміялися над тим і говорили, що такого не може бути.

Галілео розмістив свій телескоп на верхівці Кампанели, найвищої башти Венеції. Багато впливових мешканців міста, включаючи сенаторів, піднялися разом із Галілео на башту. Те, що вони побачили, здивувало їх. За допомогою телескопа вони могли бачити вулиці міста, що знаходилися за двадцять кілометрів звідти. Корабель, що знаходився на відстані п'ятдесяти кілометрів, здавалося, був на відстані кілометра від башти. Знову і знову дивилися вони у телескоп і дивувалися.

Після цього Галілео став виготовляти телескопи на продаж. Люди зі всієї Європи купували їх. Один телескоп Галілео зробив для себе і назвав його «Старий винахідник». Він збільшував предмети у тридцять три рази...

Далі буде

Пуговица

Что такое витамины?
Это – крошечный народ.
Населяет мандарины,
Груши, яблоки, компот,
Помидоры с огурцами,
И капусту, и шпинат.
Витамины дружат с нами,
Это – клад для всех ребят!

Тоня, Валик и Алинка гуляли вместе с родителями в большом городском парке. День был солнечный, и уже совсем по-весеннему чирикали воробьи, сидя целыми стайками в густых зарослях кустарника.

– Ой, смотрите, что я нашла! – закричала Алинка брату и сестре. Она наклонилась и достала с каменной плитки большую черную пуговицу.

– А что ты собираешься с ней делать? – сразу же поинтересовался Валик. – Может быть, она тебе не нужна? Отдай ее мне. Я сделаю из нее руль в моем самодельном игрушечном автомобиле. Или запасное колесо.

– Ни за что! Я обязательно найду ей применение. Хотя я еще не придумала, что я с ней сделаю позже, а пока я положу ее в свою сумочку, – возразила брату Алинка.

– Снова вы спорите, – сказала старшая сестричка Тоня, – а, между прочим, эту пуговицу кто-то потерял, она не ваша. –

Вот если бы ты, Алинка, потеряла свою сумочку, тебе бы, наверное, хотелось, чтобы она нашлась. Правда?

Алинка посмотрела на свою новенькую сумочку – подарок мамы и папы. Конечно, она и не думала ее терять. Но тут же вспомнила, что папа с мамой подарили ее Алинке, потому что она потеряла свою прежнюю сумочку. Забыла здесь на площадке. И никто ее ей не вернул.

– А тебе, Валик, разве не хотелось, чтобы машинка, которую ты потерял на прошлой неделе, нашлась? – продолжала Тоня.

– Очень хотелось бы. Я до сих пор жду, что какой-нибудь мальчик спросит меня здесь, в парке: «Это не ты, случайно, потерял самодельную машинку?» – с грустной ноткой в голосе ответил брат.

– Вот видишь! А теперь вспомните золотое правило, о котором сегодня говорил нам

папа: «Как хотите, чтобы с вами поступали люди, так и вы поступайте с ними». И подумайте: что лучше всего нам сделать с этой пуговицей? – продолжала Тоня.

Алинка разжала кулачок с пуговицей, посмотрела на нее и сказала:

– Наверное, нам нужно спросить у мамы с папой. Разве мы сами можем найти того, кто потерял эту пуговицу.

Но тут Алинка увидела на скамеечке, возле которой остановилась, пожилую женщину. Она, очевидно, присела отдохнуть после прогулки по парку. Алинка заметила, что ее пальто на груди не застегнуто. Девочка решительно подошла к женщине и вежливо спросила:

– Скажите, пожалуйста, это не вы случайно потеряли пуговицу?

При этом Алинка снова разжала кулачок и протянула ладошку с пуговицей навстречу пожилой женщине.

– Ой, спасибо, моя дорогая! – женщина дрожащей рукой взяла свою потерянную пуговицу с ладошки девочки. Пусть Бог даст тебе здоровья!

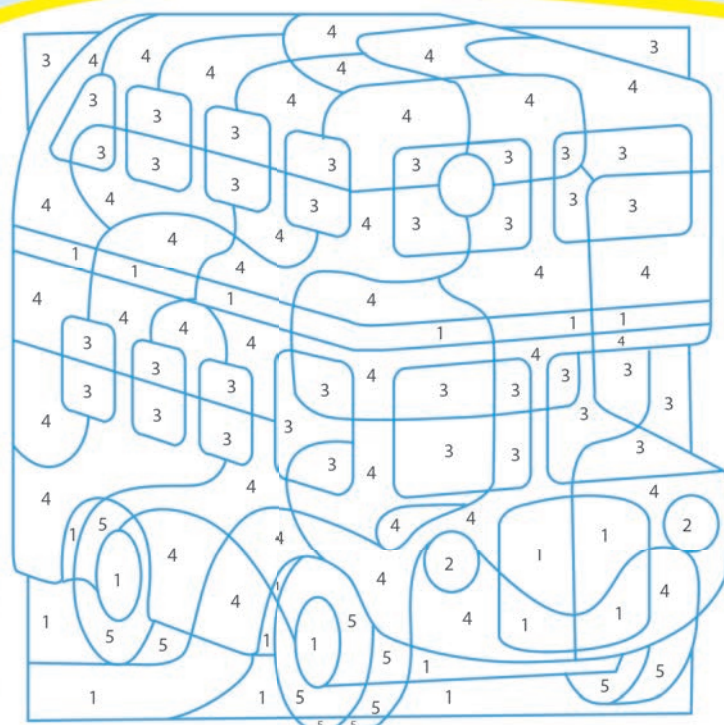
Неожиданно Алинка почувствовала себя такой счастливой! Она уже хотела бежать к маме с папой, чтобы поделиться своей радостью. Но пожилая собеседница остановила ее.

– Я хочу отблагодарить тебя. Хотя ты и девочка, машинками не играешь. Но я вижу: у тебя есть братик. Подари ему мою находку: она хоть и самодельная, но красивая машинка.

Женщина с улыбкой протянула Алинке машинку. Это была драгоценная потеря Валика. Вот как быстро на собственном опыте дети испытали правдивость слов, написанных в Библии: «Как хотите, чтобы с вами поступали люди, так и вы поступайте с ними».

Зимний двор

Найди все предметы, нарисованные внизу, на картинке.

■ 1 – серый ■ 3 – голубой ■ 5 – черный
■ 2 – желтый ■ 4 – красный

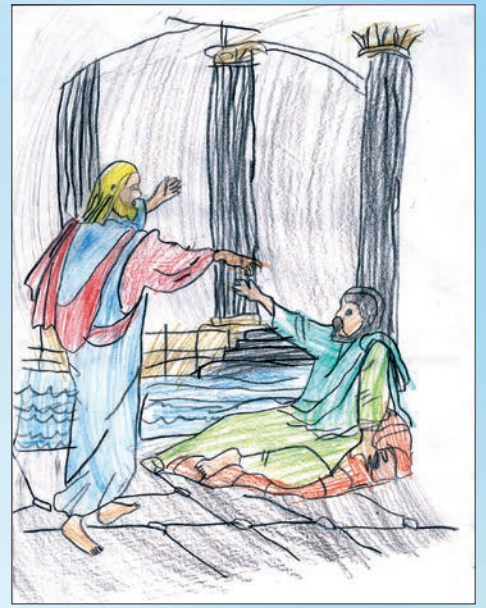
Дмитро Гапончук

Ярослав Гонтаренко

Валерія Басс

Девід Онуфрійчук

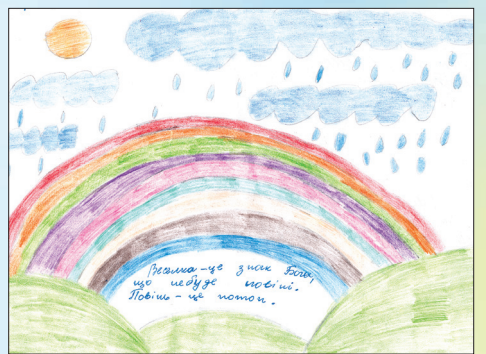
Ліза Попова

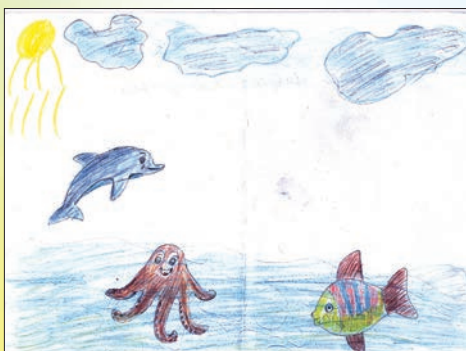
Тая Онуфрійчук

Дарина Букша

Маргарита Веремчук

Каріна Лаврека-Кайкуліна

Ольга Галук

Світлана Галук

Оксана Куцинська

Анастасія Плахта

Вадим Драбич

Малюнки читачів

Любі діти!

На адресу видавництва надійшла велика кількість ваших малюнків. На жаль, ми не в змозі відразу опублікувати всі ваші роботи. Чекайте їх в одному з наступних номерів.

(Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо, бажано друкованими літерами на зворотному боці).

Вікторія Гапончук

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467-50-68
(044) 428-84-38

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Юлія Смаль
Над номером працювали:
Марина Становкіна, Ольга Бокова
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Редакція залишає за собою право
редагувати і скорочувати тексти.
Рукописи не повертаються. Листування
ведеться лише на сторінках газети.

